

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

Những bài văn mẫu sưu tầm hay nhất Bình luận về vẻ đẹp của dòng sông Hương trong tùy bút Ai đã đặt tên cho dòng sông - Văn mẫu lớp 12

Đề bài: Về hình tượng sông Hương trong bài bút kí "Ai đã đặt tên cho dòng sông?" của Hoàng Phủ Ngọc Tường (sách Ngữ Văn 12), có ý kiến cho rằng: **Vẻ đẹp nổi bật của sông Hương là cảnh sắc thiên nhiên thơ mộng, tình tứ.** Ý kiến khác thì nhấn mạnh: **Vẻ đẹp bề sâu của sông Hương là những trầm tích văn hóa, lịch sử.**

Bằng cảm nhận về hình tượng sông Hương, anh/ chị hãy bình luận các ý kiến trên.

Bài làm:

Hướng dẫn lập dàn bài chi tiết

I. Mở bài:

1. Tác giả: Là cây bút chuyên viết kí và Huế là quê hương văn học đích thực của Hoàng Phủ Ngọc Tường. Tác phẩm có rất nhiều ánh lửa của tình yêu thiên nhiên đất nước và con người Việt Nam; kết hợp chặt chẽ giữa trí tuệ và trữ tình, nghị luận sắc bén và suy tư nhiều chiều, tổng hợp từ vốn kiến thức sâu rộng. "Hoàng Phủ Ngọc Tường là một trong mấy nhà văn viết kí hay nhất nước ta hiện nay" (Nguyễn Ngọc)

2. Tác phẩm:

- Thể loại: tùy bút

- Viết tại Huế, 1-1981, đăng báo Văn nghệ, đưa vào tập ký *Ai đã đặt tên cho dòng sông?* (1986)

II. Thân bài:

1. Giải thích ý kiến:

- Vẻ đẹp nổi bật hiện lên trên bề nổi thường gây ấn tượng vượt trội dễ dàng cả bằng trực quan. Ý kiến thứ nhất coi cảnh sắc thiên nhiên thơ mộng, trữ tình là nét đẹp nổi bật của sông Hương.

- Vẻ đẹp bề sâu là vẻ đẹp ẩn chìm, khuất lấp, không dễ dàng phát hiện mà đòi hỏi phải có tri thức phong phú, những chiêm nghiệm sâu sắc mới khám phá ra được. Ý kiến thứ hai coi những trầm tích văn hóa, lịch sử là vẻ đẹp bề sâu của sông Hương.

2. Cảm nhận vẻ đẹp sông Hương theo định hướng ý kiến

a) *Cảnh sắc thiên nhiên thơ mộng, tình tứ*

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

* Sông Hương thuộc thành phố duy nhất

Sông Hương là tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời mà đất trời tặng riêng cho xứ Huế. Suốt hành trình từ thượng nguồn xa xôi đến khi đổ ra biển lớn, sông Hương vẫn nằm trong vòng tay ôm ấp của xứ Huế mộng và thơ. Nghĩ đến tình yêu chung thủy của Hương Gaing dành cho xứ Huế, hoàng phủ ngọc tường không khỏi bồi hồi xúc động: “Trong những dòng sông đẹp ở các nước mà tôi thường nghe nói đến, hình như chỉ sông Hương là thuộc về thành phố duy nhất”. Chỉ bằng một câu văn giản dị, Hoàng Phủ Ngọc Tường đã ghim vào lòng người đọc vẻ đẹp độc đáo của sông Hương.

* Sông Hương ở thượng nguồn

Sông Hương được miêu tả với những đôi cực:

– Sông Hương “là bản trường ca của rừng già” với nhiều tiết tấu hoang tráng, dữ dội khi “rầm rộ giữa bóng cây đại ngàn, mãnh liệt qua những ghềnh thác, cuộn xoáy như cơn lốc vào những đáy vực bí ẩn” Và sông Hương khi “dịu dàng và say đắm giữa những dặm dài chói lọi màu đỏ của hoa đỗ quyên rừng”. Sử dụng động từ, tính từ mạnh diễn tả vẻ đẹp sông Hương ở thượng nguồn mang sức sống mãnh liệt, hoang dại và đầy cá tính. Hình ảnh có sức gợi, sức liên tưởng cao khiến người đọc cảm nhận sông Hương như một thực thể tràn đầy nhựa sống, mạnh mẽ và cá tính

– Sông Hương như “một cô gái Di-gan phóng khoáng và man dại”, có “bản lĩnh gan dạ, một tâm hồn tự do và trong sáng” và sông Hương như “cô gái đã bị chế ngự bản năng” “mang một sắc đẹp dịu dàng và trí tuệ”, “là người mẹ phù sa”, mang vẻ đẹp còn phong kín, bí ẩn. Các từ đi theo cặp, có sự hòa thanh kết hợp với thủ pháp so sánh nhân hóa khiến sông Hương giống như là cô gái đẹp, cá tính luôn căng tràn sức sống, lại giống như người mẹ hiền nuôi dưỡng sự sống. Sông Hương mang nét đẹp của con người xứ Huế, là một phần của Huế hay chính sông Hương đã góp phần tạo nên một tạng riêng của con người xứ Huế.

=>Thủ pháp so sánh, nhân hóa, liên tưởng kì thú, độc đáo kết hợp với cách sử dụng hình ảnh ẩn tượng để làm nổi bật vẻ đẹp của sông Hương ở thượng nguồn, một dòng sông hoang dại, phóng khoáng nhưng không kém phần trữ tình, bí ẩn.

* Sông Hương ở ngoại vi thành phố

Về đến đồng bằng, sông Hương có những thay đổi và bộc lộ nhiều vẻ đẹp đa dạng:

- Thay đổi:

+ Thay đổi về tính cách: “mang sắc đẹp dịu dàng, trí tuệ, trở thành người mẹ phù sa của một vùng văn hóa xứ sở”

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

+ Thay đổi hình dáng: “chuyển dòng một cách liên tục, vòng giữa khúc quanh đột ngột, uốn mình theo những đường cong thật mềm” “mềm như tấm lụa” “uốn một cánh cung rất nhẹ...đường cong ấy làm cho dòng sông mềm hẳn đi, như một tiếng “vâng” không nói ra của tình yêu”

=> Những thay đổi về mặt tự nhiên có thể giải thích được lại được tác giả giải thích bằng một tầm nhìn khác: dường như những thay đổi của sông Hương không phải do địa hình tự nhiên mà nó là bản chất, là thuộc tính của dòng Hương Giang. Về đến đồng bằng, con sông đã thực sự trở về với tính cách dịu dàng mềm mại linh hoạt. Từ tượng hình và cách liên tưởng táo bạo, Hoàng Phủ Ngọc Tường đang nhìn sông Hương như một người con gái đáng yêu của xứ sở mình

- Vẻ đẹp đa dạng: cảnh đẹp sông Hương như bức tranh nhiều đường nét: Vẻ đẹp đa màu sắc, biến ảo: “sắc nước trở nên xanh thắm” “những phản quang nhiều màu sắc trên nền trời tây nam thành phố”, “sớm xanh, trưa vàng, chiều tím”-> cho thấy sự quan sát tinh tế, sâu sắc. Vẻ đẹp trầm mặc mang màu sắc triết lí, cổ thi: sông Hương chảy dưới chân những rừng thông u tịch và những lăng tẩm đồ sộ-> nếu không sống, hiểu và hoài niệm về sông Hương thì tác giả không thể có cái nhìn đầy suy tư và chiêm nghiệm như thế. Để thấu thị được vẻ đẹp đó, nhà văn phải là người am hiểu lịch sử của dòng sông Vẻ đẹp vui tươi giữa những biển bãi xanh biếc của vùng ngoại ô. Vẻ đẹp mơ màng trong sương khói khi nó rời xa thành phố để đi qua những bờ tre, lũy trúc và những hàng cau thôn Vĩ Dạ.

=> Hoàng Phủ Ngọc Tường không phải đang viết về sông Hương như một cảnh đẹp tự nhiên của xứ Huế mà là đang viết về sông Hương như một người con của mảnh đất quê hương, một phần cơ thể của xứ Huế thơ mộng, lãng mạn và trữ tình. Thủ pháp so sánh, liên tưởng rộng tự do phóng khoáng rất đặc trưng của kí đã được Hoàng Phủ Ngọc Tường sử dụng tới đa đã mang lại hiệu quả nghệ thuật cao.

* Cảnh sắc sông Hương ở trong lòng thành phố

- Vẫn là thái độ và cử chỉ của người tình đang yêu khi tả sông Hương vào gập thành phố cổ: vui tươi hẳn lên, uốn cánh tung nhẹ, mềm hẳn đi như tiếng vâng không nói của tình yêu. So sánh lạ, dùng tiếng “vâng” vốn trừu tượng, e ấp, ngập ngừng, ý vị, thiêng liêng trên bờ môi cô gái đang yêu để tả hình dáng mềm mại nơi cánh cung của dòng sông=> cái nhìn tình từ, thống nhất, đem lại cho người đọc những khoái cảm thẩm mỹ độc đáo.

- Liên tưởng của tác giả: So sánh mở rộng với sông Xen, sông Danuyp để thấy sự tương đồng – những dòng sông chảy qua, giữa lòng thủ đô, thành phố Châu Âu, Châu Á. So sánh với dòng Nê-va chảy qua Xanh Petecbua (Nga) để lắng nghe được cái nhịp chậm rãi buồn bâng khuâng của điệu slow, ngập ngừng nửa đi nửa ở trước khi dòng sông xuôi ra biển cả như nổi vương vấn, và chút lãng lơ, kín đáo...

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

=> Nét độc đáo nhất của dòng sông Hương đoạn này chính là ở những chi tiết và suy tư cảm nhận của một người con rất yêu, rất hiểu dòng sông và kinh thành Huế. Nghệ thuật nhân hóa khiến Hương Giang giống như một người con gái đẹp đang đi tìm người tình mong đợi - một hành trình gian truân và cũng không hề ngăn ngại, muọt cuộc tìm kiếm có ý thức để đi tới nơi gặp thành phố tương lai của nó; sông Hương mang vẻ đẹp dịu dàng, mềm mại và nghĩa tình.

b) *Vẻ đẹp sông Hương dưới góc nhìn văn hóa*

* Từ góc độ hội họa:

-Sông Hương cùng những chi lưu của nó tạo nên những đường nét tinh tế làm nên vẻ đẹp cổ đô: kéo một nét thẳng mực, chiếc cầu trắng in ngần trên bầu trời như một vầng trăng non, những cây cừa, cây đa cổ thụ tỏa vầng lá u sầm xuống những xóm thuyền xúm xít... những ánh lửa thuyền chài của một linh hồn mô tê xưa cũ...

* Từ góc độ âm nhạc

- “Con sông Hương của tôi (...) điệu chảy lặng lờ (...) Đây là điệu slow tình cảm dành riêng cho Huế”

=> Dòng chảy con sông Hương hay chính là tình yêu sâu lắng mà nàng dâng tặng cho thành phố Huế.

- “một người tài nữ đánh đàn lúc đêm khuya”

- “toàn bộ nền âm nhạc cổ điển Huế đã được sinh thành trên mặt nước của dòng sông này, trong một khoang thuyền nào đó, giữa tiếng nước rơi bán âm của những mái chèo khuya”

=> Hoàng Phủ Ngọc Tường có cái nhìn phát hiện sâu sắc: bản đàn của xứ Huế chính là “bản đàn đi suốt đời Kiều” và “Tứ đại cảnh” đã kịp vọng vào trong bản đàn của Kiều, trở thành tiếng nói đồng điệu với tâm hồn Kiều.

* Từ góc độ thi ca

- “Có một dòng thi ca về sông Hương”, “dòng sông ấy không bao giờ tự lặp lại mình trong cảm hứng của các nghệ sĩ”=> Sông Hương là nguồn cảm hứng bất tận.

- Mỗi nhà thơ có một khám phá riêng về nét đẹp của dòng sông này:

+ Tản Đà: “Dòng sông trắng – lá cây xanh” =>Từ xanh biếc thường ngày bỗng thay màu rục rờ, bất ngờ.

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

+ Cao Bá Quát: “như kiếm dựng trời xanh”=>hiên ngang hung tráng.

+ Bà Huyện Thanh Quan: nổi quan hoài vạn cổ với bóng chiều bảng lảng.

+ Tô Hữu: Sức mạnh phục sinh trong tâm hồn; trong sự đồng cảm cùng đại thi hào Nguyễn Du.

=> Sông Hương mang đến niềm cảm hứng bất tận, mới mẻ cho các nghệ sĩ.

- Các tác giả, tác phẩm viết về Huế và dòng sông Hương: Thu Bồn, Nguyễn Trọng Tạo, Hàn Mặc Tử...

* Dòng sông Hương với những phong tục, vẻ đẹp tâm hồn người dân xứ Huế

+ Màn sương khói trên sông Hương là màu áo điển lục, một sắc áo cưới của các cô dâu trẻ trong tiết sương giáng

+ Vẻ trầm mặc sâu lắng của sông Hương cũng như một nét riêng trong vẻ đẹp tâm hồn của người xứ Huế: dịu dàng, trầm tư

=> Từ đầu đoạn trích, miêu tả về sông Hương, nhưng không phải như một phong cảnh đẹp mà tác giả khắc họa nó giống như một con người xứ Huế (cô gái, mẹ hiền...) gần gũi, thân thiết, giàu tình cảm.

=> Đoạn văn thể hiện sự uyên bác tài hoa của tác giả trong cái nhìn liên tưởng độc đáo cùng với những triết luận sâu sắc về mối quan hệ giữa dòng sông với thi ca, nhạc, họa. Ngôn từ chau chuốt, mềm mại, giàu chất thơ. Hình ảnh so sánh, liên tưởng độc đáo (sông Hương như người tài nữ, là dòng sông không tự lặp lại mình...)

c) Vẻ đẹp sông Hương gắn liền với các sự kiện lịch sử

- Dòng sông Hương không chỉ mang trong mình nét đẹp tự nhiên với những đường nét mềm mại, không chỉ nổi bật trên nền văn hóa cổ kính, trầm lắng mà còn khiến tác giả ấn tượng mạnh mẽ về bề dày lịch sử của nó.

- Sông Hương mang vẻ đẹp của một bản hùng ca ghi dấu những thế kỉ vinh quang từ thừa còn là một dòng sông biên thùi xã xôi của đất nước các vua Hùng. Tên của sông Hương được ghi trong Dư địa chí(1435) của Nguyễn Trãi: Linh Giang (nghĩa là dòng sông thiêng).

=>Sông Hương là một chứng nhân lịch sử, đã gắn liền với lịch sử của Huế, của dân tộc. Sông Hương, là “người lưu dấu ngàn năm”, là “con mắt của đất cội thần kinh”, là “trái tim của xứ Huế”. Vẻ đẹp sử thi của sông Hương: là vẻ đẹp của những chiến công gắn với mốc lịch sử trọng đại của đất nước. Nhưng độc đáo và tinh tường của tác giả thể

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

hiện ở chỗ phát hiện ra chất thơ trong sử. Chính diện mạo và chiều sâu của lịch sử dân tộc khi in bóng xuống dòng sông đã mang lại cho Sông Hương một tầm vóc kì vĩ, lớn lao, một ý nghĩa thiêng liêng và một tinh thần bất diệt. Sông Hương không chỉ in dấu lịch sử, song hành cùng lịch sử mà còn chứa đựng lịch sử của riêng nó.

3. Bình luận ý kiến

Ta dễ dàng nhận thấy, hai ý kiến nhận xét đều phù hợp và có cơ sở, không đi vào cụ thể chi tiết, hai ý kiến đều vươn tới tầm khái quát cao. Ý kiến thứ nhất nghiêng về ngợi ca khẳng định vẻ đẹp thơ mộng của cảnh sắc thiên nhiên địa lí. Ý kiến thứ hai lại đi sâu khám phá giá trị văn hóa lịch sử của dòng sông.

Mối quan hệ giữa hai ý kiến: hai ý kiến có vẻ khác nhau nhưng không đối lập tương phản mà bổ sung, tương hỗ cho nhau, hợp thành cái nhìn toàn diện thống nhất.

III. Kết bài

“Thế giới không phải được tạo lập một lần mà mỗi lần người nghệ sĩ độc đáo xuất hiện là một lần thế giới tạo lập”. Điều quan trọng nhất trong nghề văn là tác giả phải in được dấu ấn riêng, có cách cảm nhận riêng, không trộn lẫn với ai. Với thiên tùy bút lấp lánh bao ánh lửa, *“Ai đã đặt tên cho dòng sông”*, Hoàng Phủ Ngọc Tường đã ghi được dấu ấn riêng như thế để vẻ đẹp thơ mộng tình tứ đậm sâu giá trị văn hóa lịch sử sông Hương mãi ám ảnh tâm trí người đọc.

Bài văn mẫu tham khảo bình luận về vẻ đẹp sông Hương

“Ai đã đặt tên cho dòng sông” là một bài kí đầy chất thơ của Hoàng Phủ Ngọc Tường viết về Hương Giang. Nhắc đến Huế là du khách nhớ đến sông Hương; nhắc đến sông Hương là ta nhớ đến Huế. Ngự Bình, sông Hương, chùa Thiên Mụ, lăng tẩm các vua chúa nhà Nguyễn,... là những thắng cảnh của cố đô Huế.

Bạn tôi đã có lần hát trong đêm liên hoan văn nghệ toàn trường đầu năm học:

Đã đôi lần đến với Huế mộng mơ

Tôi ôm ấp một tình yêu dịu ngọt...

Sông Hương có cảnh sắc thiên nhiên thơ mộng, tình tứ. Lần theo tác giả ta đi tìm vẻ đẹp sông Hương, đi từ thượng nguồn cho đến đoạn sông Hương rời kinh thành Huế.

Giữa mái núi phía đông Trường Sơn, đầu nguồn, sông Hương là *“một bản trường ca của rừng già, râm rộ giữa bóng cây đại ngàn, mãnh liệt qua những ghềnh thác”*... Con sông quê mẹ trở nên *“dịu dàng và say đắm giữa những dặm dài chói lọi màu đỏ của hoa đỗ quyên rừng”*. Nó mang vẻ đẹp *“phóng khoáng và man dại”* như một nửa cuộc đời cô

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

gái Di-gan trước khi trở thành "người mẹ phù sa của một vùng văn hóa xứ sở". Và khi đến chân núi Kim Phụng, nó đã thay hình đổi sắc một cách kỳ lạ, đã đóng kín bí mật "cuộc hành trình gian truân" mà nó đã vượt qua.

Từ ngã ba Tuần đến chân đồi Thiên Mụ, sông Hương như một người con gái đang "ngủ mơ màng" vừa vượt qua cánh đồng Châu Hóa đầy hoa dại được đánh thức bởi "Người tình mong đợi". Nó chuyển dòng, nó uốn lượn và "chuyển dòng một cách liên tục". Nó được nhân hóa như một thiếu nữ xinh đẹp làm duyên. Qua điện Hòn Chén, Ngọc Trản, sông Hương qua bãi Nguyệt Biều, Lương Quán, rồi "ôm lấy chân đồi Thiên Mụ" để lắng nghe tiếng chuông chùa ngân rung trong bóng hoàng hôn. Qua Vọng Cảnh, Tam Thai, Lựu Bảo, nó mê đắm nhìn những thành quách, những lăng tẩm vua chúa, qua những đồi thông xanh biếc, sông Hương phẳng lặng hơn, "mềm như tấm lụa", gương sông trở nên lấp lánh như một cô gái luôn thay đổi màu áo "sớm xanh, trưa vàng, chiều tím". Giữa phong cảnh "Bốn bề núi phủ mây phong // Mảnh trăng thiên cổ, bóng tùng vạn niên" của Khiêm Lăng, sông Hương mang vẻ đẹp "trầm mặc... như triết lí, như cổ tích". Nó trở nên phẳng lặng hơn, mơ màng và tình tứ hơn giữa âm thanh "bát ngát tiếng gà" của những xóm làng trung du.

Sông Hương phẳng lặng hơn, rộng thoáng hơn, từ đôi bờ sông ta thấy thuyền xuôi ngược chỉ bé bằng con thoi" lúc canh khuya còn văng vẳng tiếng hò giã gạo, điệu lí của dân chài.

Đoạn sông từ ngã ba Tuần đến đồi Thiên Mụ, sông Hương xinh đẹp hẳn lên trong muôn ngàn cảnh sắc thiên nhiên, nó còn mang vẻ đẹp u tịch của chùa chiền, thành quách, lăng tẩm, sông Hương ẩn chứa trong lòng vẻ đẹp cổ kính lịch sử, văn hóa.

Sông Hương đã đến với người tình mong đợi. Giữa vùng biển bãi xanh biếc ngoại ô kim long, nó rạng rỡ và "vui tươi hẳn lên" khi nó nhìn thấy cầu Tràng Tiền, chiếc cầu trắng "in ngần trên bầu trời, nhỏ nhắn như vành trăng non". Đó là niềm vui ước hẹn, gặp gỡ.

Còn Giã Viên và Còn Hến ở đầu và cuối thành phố tựa như hai cù lao xanh như níu giữ sông Hương lại để tâm tình. Sông Hương mềm hẳn đi, mặt nước êm đềm hơn, trong xanh hơn mà nhà thơ Thu Bồn, một lần nhắc đến thăm Huế đã rung cảm khẽ hát lên:

"Con sông dùng dằng, con sông không chảy

Sông chảy vào lòng nên Huế rất sâu".

Hoàng Phủ Ngọc Tường cho ta biết sông Hương là con sông "nằm ngay thành phố yêu quý", nó đã làm tôn "Huế đẹp và thơ", nó là "cô gái Huế xinh đẹp, dịu dàng và đa tình" mà một du khách Ý đã nói.

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

Ai đã ngắm nhìn sông Hương trong đêm hội hoa đăng rằm tháng bảy mới cảm thấy lòng mình như tỉnh như mơ khi băng khuâng ngắm nhìn "hàng trăm nghìn ánh hoa đăng bồng bênh" từ điện Hòn Chén trôi về. Tình người tỏa sáng tình sông nước.

Phía dưới cầu Tràng Tiền, sông Hương "*ngập ngừng như muốn đi muốn ở, chao nhẹ trên mặt nước như những vắn vương của một nỗi lòng*". Đó là ân nghĩa, ân tình.

Sông Hương rời kinh thành ra đi. Nhiều ngập ngừng, lưu luyến. Ở đời mọi cuộc giã biệt đều man mác buồn. Giữa màu xanh tre trúc và những vườn cau vùng Vĩ Dạ, Sông Hương lại đổi dòng, lại uốn lượn để được gặp lại thành phố lần cuối cùng ở góc thị trấn Bao Vinh, "như sự nhớ lại một điều gì chưa kịp nói", tác giả bài kí cho rằng đó là "nỗi vương vấn, cả một chút lẳng lơ kín đáo của tình yêu". Ở đây, đã bao đời nay có nhiều ca nhi hát và đàn Nam ai, Nam bình nổi tiếng tài sắc. Ở đây, chỗ chia tay này, sông Hương "có cái gì rất lạ với tự nhiên và rất giống con người". Hoàng Phủ Ngọc Tường nhắc lại và bỏ lửng một câu thơ Kiều để nói lên lời hẹn ước của con sông Hương mang tình lưu luyến của một giai nhân với tấm lòng son sắt thủy chung: "*Còn non còn nước, còn dài/ Còn về, còn nhớ,...*".

Du khách nào đã đến Vĩ Dạ, ngắm cau, ngắm trúc, ngắm sông Hương, và được thưởng thức tiếng đàn tranh từ một ngôi nhà cổ thánh thót ngân nga, rồi khe ngậm một vài câu thơ của Hàn Mặc Tử: "Vườn ai mướt quá xanh như ngọc / Lá trúc che ngang mặt chữ điền..",

Nói rằng sông Hương cảnh sắc thiên nhiên thơ mộng, mà còn phải nghĩ nhiều đến vẻ đẹp lịch sử, vẻ đẹp văn hóa của sông Hương.

Sông Hương - dòng sông của lịch sử, dòng sông của thơ ca, của văn hóa, là ngọc bích của cố đô Huế". Nhiều thi nhân đã cất bút đề thơ vào dòng sông thơ mộng. Với Tản Đà là "Dòng sông trắng, lá cây xanh... Với Cao Bá Quát, sông Hương đây hùng khí được hun đúc nên "như kiếm dựng trời xanh". Tố Hữu, đứa con thương yêu của Huế với đầy tình thương nhớ: "Hương Giang ơi! Qua tìm ta vẫn ngày đêm tự tình...".

Thời các vua Hùng, Hương Giang là "con sông biên thù xa xôi"; thời Trần - Lê nó là "con sông viễn châu"; nó là nơi Nguyễn Huệ lên ngôi hoàng đế rồi thẳng tiến ra Thăng Long quét sạch 20 vạn quân Tôn Sĩ Nghị ra khỏi bờ cõi. Ngày 23/8/1945, lá cờ đỏ sao vàng tung bay trên đỉnh Ngọ Môn, v.v...

Huế có 99 chùa, có Đông Ba, Gia Hội, Diệu Đế... Có nhiều lăng tẩm vừa cổ kính vừa nguy nga. Huế và Sông Hương có vẻ đẹp sâu xa là "những trầm tích văn hóa, lịch sử".

Dân làng hoa nào ở Huế đã nấu nước trăm loài hoa thơm đổ xuống sông để sông Hương mang cái tên con sông Thơm? Ai còn nhớ huyền thoại đó? Và để nhân dân ta nhớ Huế là nhớ sông Hương, nhớ màu tím Huế trong chiếc áo cưới của người con gái Huế.

Bình luận về vẻ đẹp sông Hương trong Ai đã đặt tên cho dòng sông

Tôi vô cùng xúc động được đọc, được học hai bài kí nổi tiếng, đó là "*Người lái đò sông Đà*" của Nguyễn Tuân, và "*Ai đã đặt tên cho dòng sông*" của Hoàng Phủ Ngọc Tường. Con sông nào cũng đẹp, bài kí nào cũng hay, cũng thú vị biểu lộ niềm tự hào về giang sơn gấm vóc.